

**Servei de Documentació:
« Un comiat ple d'agraïment »**

Servei de Documentació

Unió de Religiosos de Catalunya • Centre de Vida Religiosa i Espiritualitat

Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 sec.general@urc.cat - urc.info@gmail.com

Autor	Lluís Serra i Llansana	315
Títol	Un comiat ple d'agraïment	
Font	URC	
Publicat	31 d'agost de 2020	

Un comiat ple d'agraïment

Benvolgudes i benvolguts,

Rebeu la meva salutació més cordial. Després de mantenir durant anys una freqüent relació comunicativa, no volia acabar-la sense unes paraules d'agraïment i de comiat.

La junta directiva de l'URC, aleshores amb el nom de Comissió permanent, el 13 de juny de 2008 em va nomenar secretari general tot recollint el relleu del germà Antoni Salat, també marista. Vaig començar l'1 de setembre. L'assemblea general em ratificava el mes de novembre. Després de tres quadriennis, he pensat que era el moment del relleu. Demà lliuro el testimoni al P. Llorenç Puig, jesuïta, que el recull amb il·lusió i ganes de servei, actituds compartides per la germana María Rosa Olivella, salesiana, la nova administradora, i la germana Ana Mª Díaz, carmelita missionera, la nova responsable de CEVRE.

La màgia de l'ordre

Marie Kondo, japonesa, és l'autora dels llibres «La màgia de l'ordre» i «La felicitat després de l'ordre». Vaig llegir-los al seu moment. El més impactant és el primer, autèntic best-seller traduït a molts idiomes. Aquest llibre pot ser mal interpretat quan es redueix a unes tècniques força radicals i interessants d'endreçar les coses. Conté un fons, un sentit de la vida, que va més enllà de l'ordre material. Els que hem de canviar de tant en tant, sabem prou bé que la nova missió sovint exigeix passar pel sedàs les coses acumulades. Estripar, llençar, deixar... Gabriele Romagnoli serveix de referent a través del seu llibre molt suggeridor: «Viatjar lleuger: La vida amb equipatge de mà». Reconec que no m'és fàcil. També em ve a la memòria un altre llibre fascinant com «Las veus del desert», de Marlo Morgan. Aquests dos llibres tenen molta relació amb el viatge iniciàtic que sovint les persones realitzem en algun moment de la vida. La figura de Abraham és profundament inspiradora: «Vés-te'n del teu país, de la teva família i de la casa del teu pare, cap al país que jo t'indicaré.» (Gn 12,1)

Els últims mesos, especialment l'agost, una mica comprimit a causa de la pandèmia, he volgut deixar en ordre la seu de l'URC. Com sempre, quan repasso papers, fotos, documents digitals... revisc les històries, se'm barregen els sentiments, recordo fets que havia oblidat, descobreixo coses que em semblen noves com si les llegís per primera vegada, em costa que la trituradora engoleixi determinats documents de manera irreversible o que la paperera de l'ordinador condemni a l'oblit milers de correus electrònics.

Voldria concretar en tres paraules aquesta amalgama de sentiments: agraïment, perdó i compromís. Les tres van adreçades fonamentalment al Déu i Pare de Jesús. Tota acció de gràcies, com el Magníficat de Maria, s'estén a tothom, però comença i acaba en Déu. Aquesta és la clau d'interpretació del que ve tot seguit.

L'agraïment com a do essencial

El dia que vaig celebrar les bodes d'or de la meva vida religiosa marista vaig participar a l'eucaristia parroquial. Al final, per indicació del rector, enmig d'un grupet reduït força estable de feligresos/es, vaig intervenir adreçant-los unes paraules. Vaig repetir-ne tres que havia dit a la pregària comunitària del matí: agraïment, perdó i compromís. Aquestes tres paraules es repeteixen avui.

En essència, la vida és un do, un regal. No és de bon començament una conquesta. La dades, que recull el DNI i que constitueixen la meva identitat, no són el resultat de les meves opcions. Gairebé tot m'ha estat donat: pares, nom, cognoms, llengua materna, nacionalitat, època històrica, físic... No he elegit cap d'aquests elements. A partir d'haver-

los rebut, el que faci amb ells sí que ateny a la meva responsabilitat. Ara comencem a entendre que les dades són propietat de cada persona. No és estrany que els Estats i les empreses vagin com bojós darrera del control de les nostres dades. Les lleis de protecció de dades pretenen defensar-nos d'aquesta voracitat. En resum: la vida és un do rebut i assoleix el màxim de la seva expressió quan es transforma en un do per als altres.

La primera paraula és gràcies. Voldria explicitar alguns noms per raons òbvies, objectives i que estan més al meu abast.

Gràcies a les religioses i religiosos que han assumit la presidència de l'URC: Cristina Martínez, teresiana, Màxim Muñoz, claretià, i Eduard Rey, caputxí; o la vicepresidència: Màxim Muñoz, M. Eulàlia Freixas, concepcionista, i Rosa Masferrer, religiosa de Sant Josep de Girona. També als membres de les diverses juntes: Agustí Borrell, carmelita descalç, Consol Muñoz, franciscana missionera de la Immaculada Concepció, Eduard Pini, escolapi, Jacint Duran, caputxí, Josep Martí, lassalià, Llorenç Puig, jesuïta, Lourdes Ruiz de Gauna, salesiana, M. Carmen García, religiosa de Sant Josep de Girona, Maria Rosa Masramon, dominica de l'Anunciata, Mercè Arimany, hospitalària de la Santa Creu, Mireia Galobart, religiosa de l'Infant Jesús, Pascual Piles, Sant Joan de Déu, i Pilar Rovira, missionera de la Institució Claretiana. La secretaria general ha estat un observatori magnífic d'aquestes vides entregades a un projecte compartit intercongregacional, des d'on he pogut valorar i gaudir de la seva dimensió espiritual i de la seva vàlua humana. Quin regal! Afegeixo una pinzellada a tres d'aquestes persones, per motius força diferents. Vaig començar exercint amb la germana Cristina Martínez com a presidenta, plena d'entusiasme, generositat i treball en equip. M'alegrava molt que una dona fos la màxima representació associativa de la vida religiosa a Catalunya, posar-me sempre al seu servei i, en algun cas, reivindicar la seva funció quan algunes estructures externes no sabien on situar-la. La segona persona és el P. Màxim Muñoz, amb qui he treballat, braç a braç, durant els seus tres anys de vicepresident i els vuit anys de president. El seu lideratge sòlid i seré ha enfortit l'URC. En la seva darrera intervenció a l'assemblea general va dir referint-se a mi: "Crec que ens hem complementat força bé." No és difícil que així sigui quan gaudeixis de confiança profunda i de complicitat amb els objectius. Finalment, voldria tenir un record especial per la germana Lourdes Ruiz de Gauna, salesiana, sempre propositiva i col·laboradora, que és l'única persona difunta de les que he esmentat abans. Al cel sigui.

Gràcies als superiors/es majors, a abats i abadesses, a priors i prioros, a delegades i delegats permanents per tot el que hem compartit en els moments bons com en els moments difícils. En les assemblees o en altres situacions particulars hem treballat molt bé, amb ganes d'aportar el millor per a la vida religiosa. Quin goig!

Gràcies també als bisbes de Catalunya, amb els qual hem mantingut reunions biennals amb esperit de comunió eclesial i hem enriquit les relacions mútues amb fluïdesa i obertura. Especialment, amb Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic, que és l'enllaç de la CET (Conferència Episcopal Tarraconense) amb l'URC, que ha presidit les reunions del SIRBIR (Secretariat Interdiocesà de Relacions Bisbes i Religiosos) i s'ha fet present amb moltes assemblees generals i esdeveniments més significatius de la Vida Religiosa. De manera extensiva, als delegats episcopals de Vida Consagrada amb el desig que puguin recuperar el ritme de reunions que sempre han estat font d'enriquiment mutu.

Gràcies a Noemí Pujol i a Olga Mª Sánchez, en èpoques diferents, per la seva disponibilitat i per la contribució diària al funcionament de l'URC en tasques de secretaria. A Joan Tena per les seves atencions des de la consergeria. A Oriol Rius i Luiz da Rosa, per la seva contribució al web. També a religioses que han donat els seus serveis des del voluntariat, com Mercedes Aldaz, salesiana, en funcions de secretaria, Dolores Taravillo, religiosa de Sant Josep de Girona, en assemblees, reunions i jornades de formació permanent, a Maria Ángeles Beloqui, franciscana missionera, en l'aula del

noviciat intercongregacional. Sense oblidar-me del P. Ramon Olomí, claretià, que ha estat el meu supervisor econòmic en la presentació de balanços i pressupostos a les assemblees generals. Gràcies també a les religioses i laiques del CSSCC (Centres SocioSanitaris Catòlics de Catalunya), les nostres veïnes del pis de dalt, amb qui he mantingut unes magnífiques relacions.

Gràcies a CONFER, als religiosos i a les religioses que han exercit el seu servei des de la presidència, la vicepresidència, la secretaria general, l'administració i la coordinació de les regionals i diocesanes. Al personal laic i religiós de la seu central, sempre amable, eficaç i empàtic. He tingut molt bones relacions tot aplicant aquell criteri compartit: "La unitat en la pluralitat enriqueix, la unitat en la uniformitat empobreix, no afavoreix l'encontre sinó l'exclusió" (Elías Royón). Enguany que celebrem els 40 anys de la creació de l'URC com a fusió de les branques femenina i masculina de la vida religiosa a Catalunya, tots som conscients que la comunió només és possible des del respecte. No és fàcil alliberar-se del clima impositiu que impera a la política i a la societat en les relacions interterritorials, però aquesta és la novetat evangèlica: "Tots vosaltres sou germans (i germanes)" (Mt 23,8

Gràcies a les congregacions religioses que al llarg d'aquests anys han confiat en el projecte intercongregacional de la formació inicial (prenoviciat i noviciat). Ha estat una gran riquesa, que no sempre es pot assolir en camins particulars. Sempre hem mantingut les portes obertes a totes les congregacions, que hi han volgut entrar. Amb les persones responsables de la formació, mestres de novícies i novicis, hem fet una bona pinya. La seva responsabilitat és de les més delicades avui en dia dins de la seva institució.

Gràcies a les Dominiques de l'Anunciata perquè, a causa del seu compromís a favor de la formació, han volgut participar de forma massiva a les jornades de formació permanent organitzades pel CEVRE. La formació en elles és una prioritat institucional. El seu suport i la seva presència tenen un valor inestimable. Han beneficiat indubtablement al conjunt de la vida religiosa.

Gràcies als Germans Maristes, que m'han possibilitat lliurar-me a l'URC amb plena dedicació, tot considerant-la una prioritat. En el fons no és estrany perquè tots els provincials amb els seus consells han palesat una gran sensibilitat intercongregacional. També els meus companys que han acceptat generosament col·laborar en alguns treballs, com l'elaboració de vídeos i altres projectes al servei del conjunt.

Gràcies a les religioses i religiosos que, a través d'una paraula, d'un somriure, d'una trucada, d'un correu electrònic, m'han fet arribar les seves aportacions, missatges, comentaris, reflexions, agraïment per les trameses de l'Horeb, el Servei de Documentació o per altres motius... sempre amb el desig d'animar, estimular i millorar.

Gràcies als mitjans de comunicació com Catalunya Cristiana, Ràdio Estel, Signes dels Temps, Catalunya Religió, Animaset, La Vanguardia, El Punt Avui... que, amb professionalitat i afecte, s'han fet ressò de persones i esdeveniments vinculats a l'URC. M'aturo aquí perquè podria semblar més aviat un llistí telefònic. Només pot donar gràcies qui les ha rebudes. Cada any, a la Memòria de l'URC acabava amb un agraïment expressat d'aquesta manera: "L'URC agraeix la seva contribució i disponibilitat a totes les persones que han fet possible tirar endavant aquest projecte comú de servei a la vida religiosa de Catalunya la seva contribució i disponibilitat. En el cor de Déu estan els seus noms. Gràcies."

Altres símbols eucarístics, com el perdó i el compromís

Les altres dues paraules a que m'he referit abans són el perdó i el compromís. Cada eucaristia (acció de gràcies) comença amb l'acte penitencial. És famosa la frase de Pere Casaldàliga, recentment mort a Brasil: "Les nostres causes valen més que la nostra vida perquè són les causes les que donen sentit a la vida." Sovint, però, la nostra vida,

concretament la meua, no està a l'alçada de la nostra missió ni de les nostres causes. Per dos motius. Primer, perquè som éssers limitats, en contra del que anuncia una campanya pública recent. En la seva obvietat 05 afirma: "Tens dret a no tenir límits". Aquesta formulació expressa l'omnipotència del desig, però no reflecteix la realitat. Ser humà és ser limitat. D'això en soc conscient. Segon, perquè ens reconeixem pecadors. Un escrit del P. Adolfo Nicolàs, que ha adquirit una major divulgació a partir de la seva mort al passat mes de maig a Tòquio, es titula: "De la distracció a la dedicació: una invitació al centre". Vam difondre el text a través de les trameses de l'URC. S'hi diu que "l'ego és la distracció número 1". L'URC no és una gestoria, sinó un apostolat. La paraula perdó flueix del fons del cor quan m'adono que no sempre he actuat a l'impuls de l'evangeli, sinó que he estat presoner d'aquestes distraccions que estan sempre a l'aguait.

Quan el papa Francesc, en l'exhortació apostòlica *Evangelii Gaudium* sosté que la realitat és més important que la idea remarca la importància del compromís. En paraules de Jesús: "Pels seus fruits els coneixereu" (Mt 7,16). Tenir cura de les realitats intercongregacionals, dedicar-hi esforços per construir-les a la llum de l'evangeli i en la perspectiva del Regne de Déu, generar respostes d'atenció als pobres i necessitats... afavoreix el desenvolupament en profunditat de la vida religiosa. Aquesta tercera paraula és el compromís. Podem canviar el lloc d'actuació, però no hem afluixar el nostre compromís. Ara deixo una funció realitzada en aquests darrers anys, però he de continuar el meu compromís des d'una altra plataforma. Aquí m'hi podeu trobar.

A una gran crisi social succeeix un gran somni

Amb aquesta frase vaig començar el meu capítol "L'esperança: un somni d'un món nou" del llibre col·lectiu "Esperança després de la COVID-19" editat per l'editorial Claret el passat mes de juliol. Volia reflectir la realitat en la qual estem immersos. Els fundadors i les fundadores de les nostres congregacions van aparèixer en moments difícils i complicats. El seu somni d'un món millor es va inspirar en Jesús i el seu evangeli. Com deia en una piulada la M. Maria del Mar Albajar, abadessa del monestir sant Benet de Montserrat: "Hi ha gent que es pensa que a la força es poden arrabassar els somnis. Però no és veritat. Hi ha gent que es pensa que amb por es pot arrabassar la dignitat. Però no és veritat. Perquè hi ha gent que sap què és somniar de debò, i ser lliure i estimar amb llibertat." (25 de març de 2018).

Avui, en acabar el mes d'agost, finalitzen oficialment les vacances. Em fa la impressió de viure el silenci abans del conflicte. Un conflicte que esclatarà de forma gradual al mes de setembre. El contagi no ha minvat i les precaucions s'han seguit de manera irregular i displicent. La tornada a les escoles s'augura incerta i problemàtica. La pèrdua greu d'ocupació, la disminució de l'activitat econòmica i laboral, els nuclis creixents de pobresa i d'exclusió... ens poden portar a un escenari indesitjable. Tres camps significatius de la missió de la vida religiosa (educació, sanitat i obres socials) es veuran encara més profundament sotragades, sovint per interessos espuris. La política i l'economia estan ignorant cada vegada més el bé comú.

Si abans tres paraules expressaven els meus sentiments, ara voldria compatir cinc punts, que poden reflectir els meus aprenentatges sobre temes claus.

Primer, anar a la font.

La mort recent del bisbe claretí Pere Casaldàliga ha tingut un gran ressò en els mitjans de comunicació. Sovint, però, les lloances que ha rebut han estat una forma subtil de segrestar l'essència de la seva vida i de secularitzar la seva figura. El compromís social i polític de Pere Casaldàliga a favor dels pobres i marginats tenia una font: Jesús, el seu evangeli i el Regne de Déu. Silenciar la font és distorsionar la seva aportació. Estratègia

força habitual en molts mitjans. Passa sovint quan es contraposa l'Església amb Caritas. La vida religiosa (i l'URC com a expressió associativa) només tenen sentit si mantenen la seva vinculació amb la font. Jesús fou prou explícit: "Jo soc el cep i vosaltres les sarments. Aquell qui està en mi i jo en ell, dona molt de fruit, perquè sense mi no podeu fer res." (Jn 15,5). La resta és secundari. Les nostres obres serveixen de ben poc si la nostra vida espiritual comunitària i apostòlica no està connectada amb la font. Com les sarments al cep. És el tema de la santedat, tal ben recollit en l'exhortació *Gaudete et Exsultate* del papa Francesc. Quantes religioses i religiosos poden ser considerats sants i santes de la porta del costat! Ho són! Només cal obrir els ulls per adonar-se'n!

Segon, la mundanitat espiritual.

Em remeto a l'homilia del papa Francesc. "La mundanitat espiritual corromp l'Església" (Horeb 535). Aquí pot naufragar la vida religiosa: "La mundanitat és una proposta de vida. Alguns pensen que mundanitat és celebrar, viure de festa en festa... no, no. Mundanitat pot ser això, però no és això fonamentalment. La mundanitat és una cultura, una cultura de l'efímer, una cultura de l'aparentar, del maquillatge, una cultura "de l'avui sí, demà no; demà sí i avui no". Té valors superficials. Una cultura que no coneix la fidelitat, perquè canvia segons les circumstàncies, tot ho regateja. Aquesta és la cultura mundana, la cultura de la mundanitat". El P. Pedro Aguado, superior general dels escolapis, l'1 de maig va escriure una carta a la seva congregació titulada "Santifica'ls en la veritat" (Jn 17, 17). El desafiament de la mundanitat" (Horeb 536) en la qual fa una aplicació concreta a la institució que ell dirigeix. Si no hi ha consciència real d'aquesta situació, el virus de la mundanitat s'inocula de manera imperceptible en el moll de l'os de la vida religiosa i la desnaturalitza. Ull viu!

Tercer, la supervivència.

Potser no de manera global, però si més no en determinats països, algunes congregacions, més aviat moltes, estan entrant o ja hi són de ple en una dinàmica de la supervivència. Les defuncions, per una banda, i la manca de vocacions, per l'altra, estan reduint dràsticament el nombre de religioses o religiosos. Una de les tasques que s'ha dut a terme ha estat la reestructuració. Cada congregació, amb grans esforços i fins i tot amb processos de discerniment força elaborats, ha cercat de donar resposta a situacions minvants. No sé si ha pesat més del compte la reorganització empresarial per damunt de la recerca de vitalitat. Serà bo d'anar analitzant els resultats assolits fins ara, per avaluar-los i redreçar els esforços, si cal. És evident que les reestructuracions han tingut un impacte real sobre l'URC. A voltes es corre el perill que unes congregacions copiïn fórmules a unes altres, tot desconeixen les motivacions fondes. Existeix un criteri que no pot oblidar-se mai. La supervivència, la reducció i fins i tot la desaparició s'han d'afrontar sempre des del propi carisma. Els valors que han servit per viure a fons no poden oblidar-se en els processos de reducció o fins i tot de mort, que és quan assoleixen un significat culminant. Ara bé, encara hi ha un punt més important. Quan pujava un camí amb una vorera de plàtans esplèndids, el germà que m'acompanya em diu: "Aquest plàtan el van tallar perquè havia mort. Però, a la primavera següent, va rebrotar de manera vigorosa a partir de les seves arrels". L'aparença no corresponia a unes arrels plenes de vida. Què passa si el nostre diagnòstic sobre congregacions religioses és desencertat perquè no sabem mirar les arrels? Cal llegir la situació de l'abat Esteva de l'Abadia de Citeaux (Cfr. Ailbe J. Luddy, *San Bernardo*), torturat pel dubte en no rebre cap novici durant molts anys i en patir l'any 1111 una gran mortalitat a la seva comunitat. "Vols dir que les reformes estan d'acord a la voluntat de Déu?" La resposta que va rebre fou que havia d'esperar una mica i que la seva paciència es veuria realment coronada, com així succeí. Potser Jesús ens pot recriminar com a Pere: "no veus les coses com Déu, sinó com els homes" (Mt 16,23). Com recorda Pau: "Oh profunditat de la riquesa, de la saviesa i del

coneixement de Déu! Que en són, d'insondables, els seus judicis, i d'impenetrables, els seus camins!" (Rm 11,33) L'esperança teològica, no hi ha altra resposta.

Quart, l'encarnació i la inculturació.

Continuen essent irrenunciables, tal com afirma el papa Francesc en l'exhortació apostòlica postsinodal "*Estimada Amazonia*": "Tot el que l'Església ofereix ha d'encarnar-se de forma original en cada lloc del món" (núm. 6). L'ampliació de les unitats territorials de les províncies canòniques exigeixen canvis substancials en el lideratge i la governança, en l'acompanyament i en l'animació comunitària. Els destins poden portar una religiosa o un religiós a un lloc nou on cal un cert coneixement de la cultura. Si no es té en compte, la missió pot quedar esbiaixada i reduïda. Quan s'encomana una missió, s'han de proporcionar les eines per dur-la satisfactòriament a terme. Aquest va ser l'objectiu del seminari "La missió pastoral avui a Catalunya", molt ben acollit per les persones nouvingudes.

Les tensions sociopolítiques, que a casa nostra són força evidents, poden dificultar una inculturació de la nostra proposta evangèlica. Seria trist que en comptes de ser una veu profètica fóssim una corretja de transmissió. Hem de ser respectuosos amb els drets de les persones i dels pobles, tal com es recull en el Compendi de la Doctrina Social de l'Església. Brolla una gran alegria del cor quan es veuen congregacions, religioses i religiosos arrelats, compromesos i implicats a favor de persones pobres, excloses, marginades... Respostes plenes de fidelitat creativa aquí i ara a les crides de l'evangeli i als carismes fundacionals.

Cinquè, la intercongregacionalitat.

La raó de ser de l'URC és crear un espai comú d'intercanvi entre les diferents congregacions presents a Catalunya. L'associacionisme d'aquest tipus va en plena línia conciliar. La participació a les assemblees i a determinades convocatòries proporciona un coneixement mutu, que es va traduint en estima i col·laboració. La intercongregacionalitat és una paraula que sona prou bé. Aplicar-la a la vida pràctica té les seves exigències i el seu enriquiment. Les reunions intercomunitàries de congregacions diferents enforteixen el sentit eclesial. L'època feudal ha passat. Ara és moment de xarxes i de treball conjunt. En el camp de la vida espiritual és molt recomanable. Però no ho és menys en el camp de la missió (entre altres, educació, sanitat i obres socials). Els temps són adversos, però uns lligams forts i compromesos faciliten la defensa democràtica d'unes opcions que mereixen tot el respecte i reconeixement. Els temes anteriors i en especial aquest poden crear gran sinèrgies si aconseguim implicar-nos a fons en la participació del Fòrum de la Vida Consagrada. Una gran oportunitat.

Quan anem al fons de la fe i de la vida religiosa, em ve a la memòria un fragment de Georges Bernanos a "*Journal d'un curé de campagne*": "La paraula de Déu és un foc candent! I vostè que l'ensenya, desitjaria agafar-la amb pinces, per por de cremar-se, no l'agafaria a cabassos, veritat?" (...) "Quan el Senyor treu de mi, per atzar, una paraula útil a les ànimes, la conec en el mal que em fa".

Ho deixo aquí. Si algú es pregunta i ara què faré, puc dir-li que continuo en el camp de la formació com a docent (Facultat de Teologia de Catalunya, ISCREB, CEVRE, seminaris, conferències, recessos...), que segueixo també com a secretari de la RAP (Reunió d'Abats i Provincials), i que em mantinc a la mateixa comunitat a Barcelona. Com a novetat, els meus superiors m'han encomanat la missió de ser secretari provincial de la província marista L'Hermitage, que comprèn França, Catalunya, Grècia, Algèria i Hongria.

Si algú vol contactar-me per algun motiu ja no ho ha de fer a través dels correus electrònics de l'URC sinó directament a: **llserrall@gmail.com**

El testimoni que vaig rebre del germà Antoni Salat ara fa dotze anys, avui el passo amb alegria i esperança al P. Llorenç Puig. La cursa continua. L'URC i les seves causes s'ho valen. Desitjo de tot cor a la junta directiva actual, presidida per fra Eduard Rey, i a les noves incorporacions que l'Esperit els inspire respostes noves i agosarades al servei de l'evangelització des de la vida religiosa. També que trobin col·laboració i acollida en totes les congregacions presents a casa nostra.

La Mare de Déu de Montserrat, Maria, la nostra bona mare, porta Jesús i també una bola del món. Tant de bo aquestes dues dimensions estiguin ben presents en cadascú de nosaltres i en les nostres institucions religioses.

Amb tota estima,

Lluís Serra i Llansana,
Germà marista.

BARCELONA, a 31 d'agost de 2020.